

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 25/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 168

Chúng ta tu học Phật pháp thì phải chuyên đổi được chính mình. Nếu không chuyên đổi được thì chúng ta đã uổng phí một kiếp người. Gần đây, có nhiều nhận xét không mấy sáng sủa về người tu hành: “Sao người tu hành mà lại như thế?” Câu trả lời là họ vẫn là con người đang trong quá trình tu dưỡng mà con người thì không thoát khỏi “Tài Sắc Danh Thục Thù”. Nếu họ có được thầy tốt bạn lành thì sẽ có kết quả khác.

Chúng ta không nên có cái nhìn gán ghép cho người ta. Phật từng dạy hàng đệ tử rằng: “**Bao giờ các ông là A La Hán thì các ông mới tin tưởng vào chính mình**”. Sơ quả Tu Đà Hoàn đã là vô ngã, không còn thấy “ta và của ta” nhưng vẫn không thể tin vào chính mình, chỉ khi phải chứng tứ quả A La Hán mới có thể tin vào chính mình.

Bạn của tôi từng hỏi sao con người thật đáng sợ, 80 tuổi rồi mà vẫn chạy theo dục vọng của bản thân? Câu trả lời là tại vì họ không có gì để nghĩ, suốt ngày họ chỉ nghĩ đến dục cho nên đã trở thành thói quen. Thậm chí, cho dù thân dục không có nhưng tâm dục vẫn rất mạnh mẽ và hiện hữu. Hằng ngày họ chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, năm dục sáu trần, tham sân si mạn*”. Ban ngày nghĩ gì thì ban đêm mộng cái đó.

Nếu chúng ta ngày ngày niệm Phật A Di Đà, nghĩ đến đại nguyện của Phật thiết lập thế giới Tây Phương Cực Lạc để tiếp dẫn chúng sanh, nghĩ đến việc mình làm gì để mang lại sự an lạc, hạnh phúc, giải thoát cho chúng sanh. Nghĩ như thế là mình tự mở cho mình lối đi Tây Phương Cực Lạc. Còn nếu chúng ta chỉ nghĩ đến “*năm dục sáu trần*” thì chúng ta đã đóng bít tất cả con đường đi đến Thế giới Cực Lạc và đang khai thông con đường đến “*tam ác đạo*”.

Mỗi chúng ta phải chân thật mà phản tỉnh xem chúng ta hiện tại tu học ra sao rồi? Có phù hợp với giáo huấn của Hòa Thượng Tịnh Không, của Phật Bồ Tát hay không? Chúng ta xét trên khởi tâm động niệm là biết ngay đây là “*tự tư tự lợi*”, đây là “*danh vọng lợi dưỡng*”, đây là thỏa mãn “*năm dục sáu trần*”. Vì sao chúng ta không nhìn thấy? Vì chúng ta ngày ngày “*tham sân si ngạo mạn*” nên sẽ không thấy thứ gì.

Vấn đề là làm sao chúng ta đề khởi được, tự nhìn ra được? Nếu chúng ta ngày ngày tiếp cận giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền, của Hòa Thượng thì chắc chắn chúng ta sẽ nhận ra. Nếu xem thường giáo huấn của các Ngài thì chúng ta chỉ biết nghe theo giáo huấn của tập khí phiền não xấu ác của chính mình mà thôi!

Nếu bất kỳ ai, kể cả người học Phật thuần theo tự tánh thì họ sẽ không bao giờ khiến ai phải tặc lưỡi hít hà mà thốt lên lời ca thán rằng vì sao họ lại như thế và họ sẽ không làm ai phải đau lòng. Còn nếu họ sống ngược lại với tự tánh thì cuộc sống đương nhiên là vậy. Chỉ khi họ là A La Hán thì họ mới không bị tập khí sai sử. Cho nên chúng ta học tập với Hòa Thượng là để ngày ngày được phản tỉnh.

Hòa Thượng như là tấm gương để chúng ta soi chiếu chính bản thân mình. Có như vậy thì ngay trong cuộc sống hiện đời này chúng ta mới chân thật làm ra một chút gì đó lợi lạc cho chúng sanh. Không thể cầu nguyện suông mà được, càng không thể ý lại nương nhờ, hơn nữa Phật Bồ Tát không bảo chúng ta ý lại nương nhờ. Cha Mẹ ở thế gian muốn con trưởng thành thì bản thân con vẫn phải tự lập cánh sinh. Cha Mẹ nào giàu có mà nói rằng: “*Không cần phải tự lực cánh sinh, Cha Mẹ sẽ lo hết*” thì họ hãy chờ xem kết quả sẽ ra sao.

Chúng ta thấy câu chuyện của Ngài Tiêu Hà là điển hình. Thời điểm đó, nhà Vua ban đất cho các đại thần, ai cũng tranh giành đất tốt còn riêng Ngài Tiêu Hà thì chọn đất xấu nhất. Con cháu Ngài Tiêu Hà về sau thịnh vượng phát đạt còn con cháu các vị chọn phần đất tươi tốt thì chệnh mảng, bê tha, cuối cùng đời sau thì nghèo nàn, bại lụi. Thế gian còn như vậy thì ở nơi Phật pháp lại càng không có sự ý lại nương nhờ, tất cả hoàn toàn tự nỗ lực.

Bản thân tôi học theo Hòa Thượng qua các đĩa giảng pháp, nghe được lời nào thì làm theo lời đó. Mười mấy năm tôi làm theo Ngài một cách tích cực mà làm vẫn chưa giống lắm. Việc học tập của mọi người ngày nay có nhiều thuận lợi vì mọi thứ có sẵn hết. Ở đâu ra vậy? Là nhờ kinh nghiệm của người đi trước. Thời chúng tôi làm sao có những buổi học tập sách tấn nhau như thế này, ngày nay chúng ta may mắn hơn nhiều. Trước đây Hòa Thượng nói Ngài thấy cô độc khi Ngài xa Thầy, vân du trên thế giới, chẳng có người đồng tâm đạo hợp bên cạnh, tâm cảnh này của Hòa Thượng lâu lâu trong tôi cũng lóe lên. Rõ ràng mọi người thấy ai sẽ là người nhắc nhở chính mình đây? Rõ ràng mình là người đồng hành của chính mình.

Người đồng hành thì luôn tự trang bị hành trang để vận hành cuộc đời này. Tuy nhiên, một số người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền vẫn luôn có tâm thái chờ mong một phép màu. Chúng ta nên biết rằng mọi phép màu là do chính chúng ta tạo nên. Phật Bồ Tát không bao giờ mang phép màu đến, nếu có thì đó không phải là Phật Bồ Tát mà là kẻ lừa gạt.

Các trại hè chúng ta tổ chức có lúc trời đang nắng mà tự dung mát mẻ, có mưa. Phép màu đó không phải ông trời hay Phật Bồ Tát ban cho mà chính là tâm chúng ta làm nên phép màu đó. Người xưa từng nói : “*Chế tâm nhất xứ vô sự bất biện*”. Hòa Thượng từng kể có một nhóm trên 500 người ngồi chú tâm nói rằng nước hồ sẽ trong sạch, vậy mà sau đó, nước trong hồ trong sạch đến ba ngày. Đây là câu chuyện có thật, chứ không phải chuyện cổ tích. Bao nhiêu con người trong trại hè đều suy nghĩ trời

nóng quá mà các con về đông như vậy thì làm sao các con chịu nổi. Bằng sự chân thành nhất thì đã thành năng lực của sóng tâm, khiến thiên nhiên phải thay đổi. Còn chúng ta vẫn nghĩ đó là do ông trời, Phật Bồ Tát từ bi, thật ra nếu mọi người vẫn dụng tâm “*tự tự lợi, danh vọng lợi dưỡng*” thì không thể có phép màu.

Từ lâu, trước khi làm việc, tôi không xin Phật Bồ Tát phù hộ cho công việc thành công mà tôi chỉ báo cáo việc mình phải làm và khi về thì tôi báo cáo với Phật rằng việc hôm nay tôi đã làm xong. Khi công việc có kết quả tốt, tôi luôn khởi niệm tri ân Phật và Hòa Thượng bởi vì nhờ giáo huấn của các Ngài nên mới có kết quả thành tựu như ngày hôm nay.

Cách làm của tôi hoàn toàn khác với mọi người, mọi người thì mong Phật gia bị và phù hộ. Chúng ta nên biết rằng cần làm đúng như những gì Phật dạy thì đạt được thành tựu. Làm việc mà xen vọng niệm, “*tự tự lợi*” của chính mình thì cho dù Phật ở bên cạnh, cũng không giúp được gì. Chúng ta phải hiểu thấu đáo việc này.

Giống như hôm trước, tổ chức xong mọi việc thì Thầy Cô và các con tập trung ra quảng trường để báo công với Bác chứ chúng ta không cầu xin. Đa phần nhiều người mang tâm thái ỷ lại, nương nhờ, mong chờ tình cờ gặp được may mắn. Sẽ không có một sự may mắn nào cả, mọi sự đều trong vận mạng của chúng ta. Kể cả trúng số là do trong mạng có nhất định có. Không phải cầu nguyện van xin mà có, tất cả là do nỗ lực.

Nhiều đồng tu học Phật vẫn còn mang tâm thái cầu may. Chúng ta hãy quán sát xem khởi tâm động niệm và hành động của mình hằng ngày có như vậy không hay là mình đang tự nỗ lực mạnh mẽ làm theo đúng lời dạy của Phật Bồ Tát Thánh Hiền và lời dạy của Hòa Thượng. Tại các lễ tri ân, ban đầu tôi đứng ra làm, sau này mọi người đều nỗ lực tự làm, không học qua trường lớp nào mà luôn cố gắng để tổ chức được các chương trình tri ân chuyên nghiệp.

Cho nên chúng ta phải hiểu rằng chúng ta học ở nơi Phật thì phải biết tự thay đổi chính mình. Thích Ca Mâu Ni Phật hơn 2000 năm trước cũng vậy, Ngài đã xả bỏ tất cả vinh hoa phú quý, xả bỏ tất cả mọi thứ ở nơi Ngài thì mới chứng được tự tánh. Ngài không ỷ lại, nương nhờ ai, không nương vào phép màu nào. Cho nên phép màu là chính mình tạo ra, không phải là Phật Bồ Tát mang đến cho chúng ta.

Tôi từng nghe mọi người nói đến một nơi nào đó có thờ Bồ Tát Quán Thế Âm rất linh thiêng rồi họ rủ nhau đến để cầu, điều gì cũng đều được hết. Nói như vậy hóa ra Bồ Tát Quán Âm đi thỏa mãn dục vọng tham cầu của con người hay sao? Tâm cảnh đó có phải là tâm cảnh của mỗi chúng ta không? Đừng chủ quan nghĩ rằng mình không như vậy, đôi khi mình vẫn đang mong chờ vào phép màu.

Thường thì trước tiên chúng ta khởi vọng, sau đó nỗ lực thực hiện bằng được thì việc đó không còn là vọng tưởng mà là nguyện vọng. Mọi sự mọi việc trong cuộc sống này nếu tâm mình dàn trải nhiều thứ quá thì không thể chuyên. Chúng ta phải chuyên

thì mới sâu được, không chuyên thì không thể sâu. Bây giờ chẳng ai có thể nói tôi xen tạp đủ thứ được mà nếu họ nói thì chẳng qua là hàm hồ mà thôi vì mấy mươi năm, tôi chỉ ở pháp môn niệm Phật, chỉ nghe lời Hòa Thượng Tịnh Không dạy.

Vì tôi có duyên với Ngài nên tôi nghe Ngài tôi hiểu. Tôi chỉ nghe nơi Hòa Thượng còn những lời dạy của các vị khác, tôi kính trọng nhưng không tiếp nhận. Chúng ta muốn đi đến đích thì chỉ đi trên một con đường, nếu chúng ta đi một lúc lại đổi hướng thì mất nhiều thời gian. Việc này tự chúng ta phải lập định cho mình. Khởi tâm động niệm của chúng ta quá phức tạp, niệm nọ nối niệm kia đều khác nhau. Nên chúng ta phải tự hoạch định, tự tạo ra phép màu.

Chúng ta học Phật, nội tâm chúng ta phải có chỗ an trú thì khi mình làm việc mình không bị lung lay. Đối với việc lợi ích chúng sanh hay tự thân tu hành thay đổi chính mình đều phải tự nỗ lực một cách mạnh mẽ, không ỷ lại nương nhờ, hay nhờ đi cùng một bậc danh cao tiếng tốt nào đó để người đó ban cho mình phước. Nếu mình ở gần một bậc tu hành chân chánh thì mình nên làm những gì họ đã làm thì mình mới chân thật có được lợi ích như các Ngài. Ngược lại, chúng ta ở bên các Ngài mà vẫn “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tự tư tự lợi, tham sân si ngạo mạn*” thì không thể tốt.

Phật Bồ Tát chỉ giáo hóa chúng sanh, còn yêu ma thường mang phép màu đến để dụ hoặc chúng sanh, cho nên chúng ta tu hành học Phật phải bắt đầu từ nơi chính mình, phải chuyển đổi hết tập khí của mình. Chúng ta không làm các việc mà chúng sanh làm thì tuy rằng thân tướng là chúng sanh nhưng tâm chúng ta đã là tâm Bồ Tát. Chúng ta hiểu để mà cố gắng. Tâm Bồ Tát thì phải giống Bồ Tát, đó là không có “*danh vọng lợi dưỡng*”, không hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, không có “*tự tư tự lợi và tham sân si ngạo mạn*”./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!